

Beretn. om den 39. internat. arbejdskonference i Genève 1956.

at ILO's virksomhed på dette område efterhånden vil blive udvidet. Formålet med denne indsats, siges det, er at udvikle et objektivt kendskab hos arbejderne i alle egne af verden til de sociale forhold og problemer, de stilles over for, således at de kan deltage i løsningen af disse problemer på en fornuftig og ansvarsfuld måde.

Indførelsen af samarbejdsudvalg og bilæggelse af arbejds konflikter gennem kollektive forhandlinger i store dele af verden har gjort det tvingende nødvendigt at gøre arbejderne i mange lande fortrolige med en lang række emner, som de ikke tidligere har beskæftiget sig med. Det er almindeligt erkendt, at en gennemførelse af ILO's indsats for arbejdernes uddannelse foruden en omfattende oplysningsvirksomhed forudsætter, at der træffes direkte foranstaltninger til at antage eksperter til de pågældende lande, samtidig med at der ydes bistand ved udarbejdelsen af planer for arbejdernes uddannelse i disse lande.

Der er imidlertid også den mulighed at uddanne arbejdere fra disse områder ved at lade dem deltage i træningskurser i de lande, der er så heldigt stillet, at de på dette område har nået en højere udvikling. Generaldirektøren nævner i sin rapport det internationale kursus om andelsvirksomhed, der i samarbejde med ILO blev afholdt i Danmark i 1955 og de foregående år med deltagere fra Afrika og andre områder. Dette er imidlertid kun et af en række kurser med forskellige emner, som har været afholdt i Danmark siden 1950 som et led i Danmarks bidrag til De Forenede Nationers bistand til industrielt mindre udviklede lande.

Den 1. august 1956 vil der samtidig blive påbegyndt 3 kurser i Danmark, nemlig om andelsvirksomhed, sygeforsikring og boligbyggeri. Vi føler os overbevist om, at kurser om arbejdernes uddannelse vil danne et nyttigt led i denne række og kan blive et værdifuldt bidrag til ILO's indsats på dette område. Den danske regering vil gerne drøfte afholdelsen af sådanne kurser i Danmark i samarbejde med vore arbejdsgiver- og arbejderorganisationer på et tidspunkt, der måtte passe ILO.

Vi håber, at vi ved særlig at hæfte os ved spørgsmålet om arbejdernes uddannelse har efterkommet generaldirektørens ønske, da han i sin rapport anmodede om bistand med hensyn til ILO's fremtidige virksomhed.

Der er imidlertid andre vigtige spørgsmål, der tages op i rapporten, og jeg vil gerne ganske kort omtale to af dem. Vi har med stor tilfredshed konstateret, at ILO's planer for at fremme et bedre forhold mellem arbejdsgiverne og arbejderne vil blive fortsat. I de kommende år vil disse spørgs-

mål fortsat være af den største betydning til at opnå et stabilt arbejdsmarked og til at bane vejen for indførelsen af nye, tekniske metoder.

De sociale følger af automatiseringen vil give anledning til nogle af de vanskeligste problemer, der skal behandles i den næste generations levetid, og der er grund til at glæde sig over, at denne konference har fået forelagt en resolution herom. Der er ingen tvivl om, at automatiseringen i sidste instans vil blive en stor fordel for den arbejdende befolkning, men det er absolut nødvendigt, at vi prøver at foregribe de vanskeligheder, der måtte opstå, og forsøger at løse dem, før de tager magten fra os. Og hvem kan sige, om denne tilpasning vil blive lettere i de højt industrialiserede lande end i lande, der i denne henseende er mindre udviklede. Fordomme kan her være en alvorlig hindring. Også på dette punkt er tiden imidlertid en afgørende faktor, fordi automatiseringen muligvis vil udvikle sig i et hurtigere tempo end det store industrielle gennembrud i det 19. århundrede. Vi må gå i gang med at oplære arbejdere til de udpræget tekniske arbejdsprocesser, der er forbundet med driften af de nye maskiner og finde nyt arbejde til de mange, der vil blive fritaget for deres hidtidige ensformige arbejde i store industrivirksomheder. Spørgsmålet om arbejdskraftens bevægelighed og en forbedring af levevilkårene i forbindelse med tilvejebringelse af foranstaltninger til udnyttelse af fritiden er problemer, der ligeledes kræver en hurtig løsning og initiativ både fra regeringer, arbejdsgivere og fagforeninger. I disse spørgsmål ser vi hen til ILO's førerskab.

Noget lignende væspunkter kom til udtryk i den amerikanske regeringsrepræsentant, vicearbejdsminister *Wilkins'* indlæg. Denne taler fremhævede således, at tekniske fremskridt ikke måtte betragtes som et mål i sig selv, men som et middel til opnåelse af menneskelige mål som social retfærdighed, hvorved de kan skabe en udvidet horisont og en menneskeligt rigere tilværelse. Ligeledes bemærkede *Wilkins*, at tiden synes at være inde til, at ILO i højere grad koncentrerer sig om ydelse af teknisk bistand.

I sit svar på de under debatten fremkomne indlæg udtalte generaldirektøren, at selvom Den internationale Arbejdsorganisation måtte virke under den herskende usikkerhed med hensyn til, hvorledes fremtiden ville forme sig, var organisationen dog forblevet et instrument, gennem hvilket kræf-